

PEGAS

Dlouhou dobu po Karině jsem neměl žádného psa. Asi proto, že jsem si uvážlivě vybíral slečny bez psů. A také určitě proto, že jsem dostal družstevní byt v okresním městě a do bytu je pes prostě nevhodný.

Zde bych mohl teoreticky psaní ukončit, protože až do dnešní doby jsem si sám z vlastní vůle nekoupil, nepůjčil a ani neukradl žádného psa. Ale jak již bylo jednou řečeno. Může se vám lehce stát, že něco máte, i když si to nekoupíte, nebo nezískáte jakýmkoliv jiným způsobem.

Vše začalo, když jsem se seznámil s pohlednou a milou slečnou z nedaleké vesnice. Při sledování jejího chování na rockové zábavě jsem nabyl dojmu, že stoprocentně psa nevlastní. Byla stejně charakterově vyzrálý typ jako já. Jediný pes, kterého by mohla vlastnit, byl pes slepecký, na odvádění lidí do svých bydlíšť. To, co ona dokázala vypít, muselo stát celou její mzdu a to беру v úvahu, že je žena a polovinu zkonzumovaného ji platí galantní muži. Kdyby vlastnila sebemenšího psa, musel by mít absolutně odlišnou trávicí soustavu od jiných zvířat. Nesměl by nic žrát a živil by se alkoholovými výpary spící paničky. A takový pes myslím neexistuje.

Započali jsme spolu chodit a nadešel čas představit se jejímu otci. Vzhledem k tomu, že mi byl vylíčen jako docela přísný člověk, slušně jsem se oblékl. Měl jsem na sobě to nejčistší tričko a nejméně děravé džíny, co mi šatník mohl nabídnout. Z automobilu jsem vyházet všechny prázdné i zpola plné lahve a u benzinové pumpy vysál nedopalky. Myslím, že ostudu neudělám. Již od prvního pohledu se jeví jako reprezentativní typ.

Zastavil jsem u vrátka dvorku mé vyvolené, zazvonil a vešel. Čekal jsem, že z domu vyjde ona, v horším případě její otec. Nečekal jsem, že z poza rohu vyskočí lama a zaútočí. Byla puntíkováná a šla přímo na obličej. Snažil jsem si ho chránit, ale byla opravdu záludná. Nejdříve mi opřela přední nohy o ramena a potom olízla obličej, takže mě oslepila a znesnadnila mi dýchání. Když jsem si snažil udělat v slizu díрку na dýchání a zvedl ruce, sjela mi potvora tlapami po tričku a udělala z něj hromadu trásní. Hlavou mi blesklo, že určitě zemřu a můžu si za to sám. Nejsem důsledný. Měl jsem u svých děvčat

kontrolovat, zda nechovají lvi, tygry a ostatní smrtelně nebezpečné prevíty.

Naštěstí se otevřely dveře a z nich vyšla Monika, má dívka.

„Pegásku, co to je, nech páníčka!“ Zavolala.

Povedlo se mi setřít sliny z obličeje a před sebou jsem uviděl ji a psa jen o něco menšího, než můj automobil. Sice jsem vlastnil jen Fiata 500, což nebyl žádný obr, ale stále to byl čtyřmístný vůz.

„Tak už jste se seznámili?!“ Ptá se radostně.

Nepřijde mi to jako něco veselého. Přijde mi to, jako kdyby odsouzence hodili do klece se lvy a těsně před tím, než ho ty potvory překousnou, se ho zeptali...tak už jste se seznámili?!“

Ale než stačím něco namítnout, vychází ze dveří její otec.

„Tak to je Láďa.“ Představuje mě Monika.

„Já se z toho pos..!“ Vypadne z něj a mizí zpátky v domě.

Monika jde za ním, ale za chvíli se vrací.

„Je fakt na záchodě!“ Říká trochu udiveně.

„Co to je?“ Ptám se na tu flekatou příšeru, co mě málem zadávila. Trávicí problémy jejího otce mě fakt vůbec nezajímají.

„Pegásek. To je náš pejsek!“ Zkouší mě oklamat. „Německá doga.“

Možná to je z části pes, ale z větší části určitě kůň. Navíc je nějaký nemocný. Asi slintavka. To, že se zkřížil pes s koněm, je zřetelné ze jména toho běsu. Pegas byl v pradávných bájích kůň. Milý a neškodný. To nějakému magorovi vadilo a tak ho zkřížil s vlkodlakem. A svoji pomstu světu se snaží rozšířit po naivních slečnách. Ony si nakoupí jeho mutanty a on potom ovládne celou zeměkouli.

„A proč sis na sebe nevzal něco lepšího?“ Ptá se opět hloupě ona. „To se nemůžeme divit, že se z toho táta pos...“

„Já jsem se oblékl jak do divadla“, oponuji „ale ten tvůj mazlík na mě skočil a nejdříve mě roztřepil a potom oslintal.“

Jako by příšera věděla, že se o ní mluví, otřela se mazlivě o mě a vykloubila mi kyčel. Tak teď ani nemohu utéci, bleskne mi hlavou. A tak v zoufalství koňodlaka chválím:

„Hodný Pegásek...“

Moniky otec se vrací. Zřejmě se mu opravdu ulehčilo, protože je ke mně relativně milý. Později zjišťuji, že Monika má ještě sestru a ta má dvě dcery. Možná její otec usoudil, že v takovém množství ženských holt nějaké ztráty budou a tak mě vzal na milost. Prostě jednu dceru

obětoval. Ale jak mi ještě později Monika prozradila, ihned poznala, že jsem ten pravý. Podle toho, jak jsem se choval hezky k jejímu pejsánkovi. A já jí to nikdy nevyvracel. Když to tak vezmu, opravdu jsem milý byl, i když to bylo pod představou, že budu zadávený.

-

Začali jsme spolu bydlet. Zpočátku byl náš vztah bezproblémový. Měli jsme společné zájmy a celkem nenáročná zaměstnání. Takže jak se říká, nebe bylo bez mráčků. Do bytu se ale začaly nenápadně vkrádat změny. Na podlaze nesměly být lahve či popelníky, prach se musel vysávat a to dokonce i ve výšce nad očima. Sice to byla nemilá změna, ale zase jsem si říkal, je pořádná, alespoň si nebude chtít nechat zasvinít byt od nějaké potvory, co se jí říká domácí mazlíček.

Ale ouha. Jeden pátek, když jsme se sešli doma po pracovním výkonu, říká:

„Nezkusíme přivést Pegáska na víkend sem. Aby tam nebyl sám.“ Dotaz mě opravdu překvapil. Za prvé jsem si nedokázal představit, jak toho napůl koně narvu do našeho autíčka. Za druhé si nejsem jistý nosností výtahu...bydlíme v sedmém patře. Možná bych měl dokonce zajít na bytový úřad a ověřit si nosnost stropů. Ale než začnu panikařit, zkusím to takticky:

„A myslíš, že nám do města povolí přivést tak velké zvíře. Lidé ve městě jsou jiní nežli na vesnici. Mají tu kino a viděli filmy, jako byla Godzilla a podobné. Možná budou mít strach o svůj majetek a životy.“

„Lidé ve městech milují psy“, oponuje. „Budují pro ně speciální obchody a cvičiště. Jedeme pro něj.“

Neodmlouvám a jedu. Pořád lepší, když budu mít stěhování dinosaura pod kontrolou, než kdyby ho nechala dovézt do bytu tajně, za noci, a on mě třeba zalehl. Když přijedeme k jejímu otci, pouští Monika Pegase ven a ten se radostně opře předními tlapami o rám otevřené střechy. Kouká na mě shora a přitom mu z tlamy ukápne slina. Naštěstí hlavou uhnu, takže jen z opěradla udělá skluzavku. Vyskočím ven, abych se k sedačce nepřilepil. Monika psa uklidní a zkouší ho nacpat na zadní sedačku. Naše autíčko je ale vzadu stavěné na převážení dvou malých dětí. Nebo jednoho většího naštorc. Na přestěhování dinosaura nikdo z konstruktérů asi nepomyslel.

„Nevejde se tam, co s tím uděláš?“ Zkouší hodit vinu na mě.

„Rozřežeme ho na čtvrtiny a pojedeme čtyřikrát?“ Vymyslím jedinou přijatelnou variantu.

„Nemel blbosti...a ty sedačky nejdou vyndat?“ Nenechá se odradit. Sedačky samozřejmě vyndat jdou. Dokonce i opěradlo. A tak vše nechávám ve stodole a místo sedadla dávám dřevěnou desku a na ni deku. Aby se nám lochneska nepomačkala. Pegas sedí za námi, otevřenou střechou kouká ven a za ním poletují sliny velikosti norské šály. Až do města cesta probíhá v klidu. Tam ovšem budíme rozruch. Lidé se za námi otáčí a našli se i tací, co si nás fotografují. První problém je, když zastavíme na křižovatce. Svítí červená a tak čekám. Z vozu, co zastaví za námi, vybíhá rudý chlápek.

„Ten váš kůň mi plivnul na auto!“ Ječí do okénka.

„To není kůň, to je pes.“ Ohradí se Monika.

„Dělejte si srandu z někoho jiného, slečno“, vzteká se ještě víc „psa mám doma a vím, jak vypadá. Nejenom že vezete uvnitř vozu koně, ale ještě navíc mi plivnul na okno a ulomilo mi to stěrač!“

Lidé se shlukují a začínají mezi nimi probíhat sázky, zda je Pegas kůň nebo pes. Jelikož ho nevidí celého, jen vrchní polovinu a hlavu, začínají se množit názory, že vezeme mrože. Do vyostřené situace přichází policista. Díky panice jsme promeškali zelenou na semaforu. Třikrát.

„Co se tu děje?“ Zkouší příslušník zmonitorovat situaci.

„Vezou mrože!“ Žaluje jeden práskač z davu.

„Uplivnul mi stěrač!“ Udává vzteklý chlápek za námi.

„Vystupte si z vozu a připravte si doklady.“ Zavelí policajt.

Vylézáme a dávám k nahlédnutí doklady od vozu. Vše je v pořádku.

„Co to vezete?“ Pokračuje v kontrole.

„Psa.“ Odpovídá stručně Monika.

Policista se tváří nedůvěřivě.

„Vyndejte to.“ Poručí.

Sklápím sedačku a Pegas vybíhá na chodník. Má radost, že je okolo tak veselo. Ale nejdříve odběhne k nejbližšímu domu, zvedne nohu a vykoná to, co dělají i jiní psi.

„Vytopilo mi to sklep!“ Zaječí jedna z bab stojících na chodníku.

„Snad jste pojištěná...né?!“ Zkouší ji ukonejšit policista.

„Jó...proti dešti a povodni, ne proti vymocením mrožem!“ Naříká čím dál více.

Pegasovi se ulevilo a přichází zpátky. Dává policajtovi packy na ramena a přátelsky ho olízne.

„Má vás rád.“ Potěší přítulnost psa Moniku.

Policista má problém. Přes obličej má plet'ovou masku ze slin a nemůže mluvit. A co hůř, ani moc dýchat. Dává si do úst píšťalku a dýchá skrz ni. Sice se mu uleví, ale pískání dav chápe jako signál k rozchodu. Zaháním Pegase zpátky do auta a také odjíždím. I kdyby mi v tom chtěl strážce zákona zabránit, nemůže. Jednu ruku má přilepenou k píšťalce, za druhou ho tahá bába k okénku sklepa, aby jí dosvědčil útok mrožem.

Přijíždíme k bytu. Před vchodem na trávníku vykoná Pegas tu druhou potřebu. Mám dilema. Je lepší odnést obrovskou hromadu trusu do popelnice, nebo přijet popelnicí k hromadě. Ze sklepa si půjčuji lopatu a na třikrát se mi povede hovínko odnést. V bytě je jedna místnost úplně prázdná. Ta bude přes víkend jeho. Prakticky v ní není co zničit. Pokud tedy neprokopne panelovou stěnu a nevypadne ze sedmého patra ven. Ale kupodivu se chová slušně. Žádné poletování a poskakování. Pomalu se prochází a obhlíží dočasnou boudu. Nakonec si lehá na deku. Odcházíme do obývacího a otevíráme lahev s vínem. Monika je spokojená, že má mazlíčka u sebe, já potřebuji zapít stěhování psa baskervilského bez ztrát na životech a majetku. Sedíme tak asi hodinku dvě a tu mě nepadá otázka:

„Není tam nějaké ticho?“

Tak velké zvíře by asi mělo sem tam o sobě nechat vědět.

„Třeba usnul“, míní Monika „asi ho unavilo to cestování.“

„Nebo už se prohrabal k těm pod námi.“ Navrhuji přijatelnější vysvětlení.

Monika vstává a jde se podívat.

„Pojď sem!“ Uslyším trochu nervózní rozkaz.

Vcházím do pokoje, kde leží spokojený Pegas a něco žvýká. To něco jsou plastové hrany, které byly nalepené okolo ukončení linolea. Rozžvýkal celý obvod místnosti, prevít.

„Co když mu bude špatně?“ Strachuje se Monika.

„To doufám“, odsekávám „aby si uvědomil, že sežrat podlahu je špatné.“

Monika bere Pegasovi jeho novou hračku a já musím vše odnést do popelnice. A ještě mi je při tom vyčítáno, že na nic nemyslím a chudák

pes to kvůli mně zdravotně odskáče. Omlouvám se, že kdybych věděl, že budu bydlet s křížencem tyranosaura a hrocha, nestěhuji se do paneláku, ale vysekám si někde v lesích jeskyni. A ani to by nebyla záruka, že mi ji její miláček nesežere.

Do ložnice odcházíme rozhádání. Ještě před tím, než zavřu Pegase, odstraním plastový kohout topení, klíčky u oken, kliku u dveří, stínítko lustru a doufám, že do rána nesežere zásuvky i s kabeláží. Lehnu si a snažím se dělat ještě uraženějšího, než Monika. V noci mě budí nějaké šustění, ale když to nejsou hlasité rány, ignoruji jej. Možná to jen provozují erotiku holubi na parapetu. Ráno mě budí Monika:

„Nepůjdeš Pegase vyvenčit?“ Zkouší na mě milým hlasem. Najednou je na mě jak med, asi se jí nechce před snídání běhat po sídlišti s desetakilovým ho...m. Aby viděla, že má doma gentlemana, vstávám a jdu vypustit obludu. Když vejdu do jeho pokoje, nevěřím vlastním očím. Otáčím se a budím Moniku:

„Vstávej a honem sem pojd’. Tvůj miláček se ti právě uhnízdil. Možná budeš mít malé dinosauříky!“

Rozespalá se přišourá a mumlá něco o blbých vtipech. Otevřu před ní dveře od naší improvizované boudy a to co uvidí, ji probudí. Uprostřed místnosti leží Pegásek a pod sebou má improvizované hnízdo. Z tapet, co ještě včera byly na stěně. Natrhaných na malé kousky.

„Myslíš, že by chtěl štěňátka?“ Ptá se hloupě. Asi se ještě neprobudila úplně.

„Myslím, že chce přes hubu. Za zničený tapety.“ Vyslovím svůj názor.

„On za to nemůže, jak je tu zavřený je nevyběhaný a nudí se. Jdeme s ním na procházku.“ Okamžitě brání toho ničitele.

A tak opět nakládáme Pegase do auta a jedeme s ním do přírody. Procházení po městě s ním neriskuji. Když jsme vycházeli z bytu, ohnal se ocasem a ohnul sloupek u zábradlí. Jsem si jistý, že město není stavěné na takovéto tvory a nerad bych končil procházku střelbou zásahové jednotky na živý cíl. Nad vesnicí, kde jsem žil, dokud jsem se nepřestěhoval, jsou staré lomy a tam by se bez problémů nechal vyvenčit i nosorožec, aniž by při tom přišel někdo o život. Tam vypouštíme psa s klidným svědomím. Pegas je v pohodě, nikam neutíká, nežere ani neláme stromy a skály. Sluníčko svítí...prostě krásná romantická procházka. Čoklík se také rozdováděl a obíhá louku. Když se k nám vrací, z nenadání sebou plácne a válí se na zádech. To

by se asi majitelům louky nelíbilo, napadá mě. Ještě tak deset minut a louka bude, jak kdyby na ní někdo týden testoval parní válec. Jdu pro něj. Vezmu ho za obojek a vedu k Monice. Je to její pes, ať si ho hlídá sama.

„Co to je?“ Přivítá mě hloupou otázkou. Co by to asi mohlo být, to snad nepozná vlastní zvíře?

„Co by to bylo“ nenechám se zmást „Pegas. Mně si tvrdila, že pes. I když při téhle velikosti je to sporné.“

„Psa si poznám“, odsekne „co to je na tom obojku?“

Kouknu na obojek, co by tam mohlo být tak hrozného, aby ji to takhle rozhodilo. Ale jako je už všeobecně u holek známé, dělá z komára velblouda.

„Co tě tak děsí? Prostě se vyválel v nějakém krtinci. Je tu louka, na louce tráva, ta roste z hlíny a v té bydlí krtci. A ty dělají takové ty hromádky, když se chtějí podívat na slunce. Třeba když se jim zlomí lopatička a chtějí si ji opravit.“ Snažím se ji nenásilně vysvětlit děje v přírodě. Určitě někdy musela vidět v televizi slavného krtečka a toho se snažím použít jako mnemotechnickou pomůcku.

„Hovno!“ Odpoví.

Vím, že se o holkách říká, že nejsou tak chytré jako kluci. Nikdy jsem na to nepoukazoval. Ale jak vidno, můžou si za takové fámy samy. Když se jí snažím trochu přivzelat, odpoví hrubostí. Ale má štěstí, že chodí s trpělivým vzdělavcem.

„Chápu,“ nepolevuji ve snaze ji poučit „že tě zjištění jak vysoko je moje intelligence nad tvou znervózňuje, ale nepanikař. Budu se ti věnovat a jednou, za pár desítek let zjistíš, že se vymykáš z ženské populace a jsi chytrá skoro jako muž. To že je tu pod povrchem, slovo povrch popisuje travičku a kytíčky, hlína, je v přírodě běžné. V hlíně, i když se to zdá neuvěřitelné, žijí zvířátka. Žížaly, myšky a také krteček. A ten udělal kopeček hlíny, mimochodem jílovité, do které si ta tvoje potvůrka lehla.“

Oči se jí údivem otevrou do neskutečné velikosti. To, že si našla tak inteligentního chlapce, ji asi opravdu překvapilo.

„To, že existuje hlína, vím.“ Odpoví. „To, že existují zvířátka, také vím,“ pokračuje. „A co vím naprosto spolehlivě je, že se Pegas vyválel v hovně, mimochodem lidském, a nejenom že je od něj zadobytkovanej on, ale při tom tvém mudrcování sis ho po sobě napatlal i ty. A při té

své vysoké inteligenci ti asi je naprosto jasné, že takhle do auta nemůžeš. A Pegas také ne. Tak s tím koukej něco dělat. Ty si nás sem vytáhnul.“

Oponovat nemůžu. To, co mám na sobě, začíná neskutečně smrdět a krteček by do toho lopatičku v životě nezabořil. Leda, že by chtěl spáchat sebevraždu. Naštěstí je o kousek dál studánka, ve které se budeme moci očistit. Svlékám si tričko a celkem úspěšně se omývám. V údolí u studánky je bouda místní jeskyňářské organizace. U ní jsou na šňůře pověšené montérky. Ty používám jako improvizovaný ručník. Naštěstí v boudě nikdo není. Když jsem sám skoro čistý, hledám Pegase. Stojí na druhé straně údolí a oči má rozšířené děsem do velikosti polévkových talířů.

„Asi si uvědomil, co provedl a teď se bojí trestu.“ Vysvětluji Monice.

„Prdlajs“, nesouhlasí „bojí se vody.“

Nechápu to. Kdyby chtěl, vypije studánku na jeden lok. Nebo ji packou vycáká během jedné minuty. Kdyby měl přeplavat moře, pochopím jeho strach. Ale proč by se bál takhle malého množství?

Monika nabírá ze studánky do dlaně trochu vody a jde k Pegasovi. Ten zpanikaří. Proti paničce se běžet neodváží, má v ruce smrtící kapalinu, a tak se otáčí a snaží se vyšplhat na skálu za sebou. To samozřejmě nedokáže, není veverka, ale povede se mu strhnout slušnou lavinu z šutrů. Monika jde zpátky.

„Vidíš!“ Sděluje vítězoslavně.

To sice vidím, ale jak mám umýt vyděšeného, bránícího se dinosaura nevím. Snažím se ho vzít za obojek a odtáhnout ke studánce, ale zkuste se přetahovat s tak velkou potvorou. Jediný výsledek zápasu je, že pes je ke studánce blíže asi o tři milimetry a já jsem opět celý od hovna.

Na to, abych ho umyl, mi chybí ještě asi dvacet metrů. To nemám po třech milimetrech šanci do konce života zvládnout. Jdu se opět umýt a napadá mě spásná myšlenka. Vezmu ze šňůry jedny čisté montérky a montérkovou bundu a oblékám to Pegasovi. Jde to celkem v pohodě, akorát na ocas se musí protrhnout dírka. Sice je stále celý od hovna, ale je schopný převozu. V autě otevíráme střechu a okna. Sice jsme vůz ochránili před zašpiněním, ale ne před zápachem. Myslím, že kdybych chcipl motor, jedeme dál i bez něj. Ten hrozný smrad za námi je tak velký, že by naše autíčko utlačil. Před panelákem vytáhneme psa z auta.

„Schovej si prádlo, Maruš, bude pršet, smrděj kanály!“ Ozve se z okna v třetím patře. Asi nás už někdo zaregistroval a přičítá zápach změnám tlaku vzduchu. Rychle zabíháme do domu a výtahem jedeme k bytu. Monika se zavírá s Pegasem uvnitř, já se snažím vyvětrat výtah. Otevírám okno na chodbě. Z bytu vedle nás vychází sousedka.

„Ježiši, to je puch“, běduje „já to cítila až do kuchyně. Že zase něco spadlo do výtahové šachty a teď to tam hnije! Minule tam byla mrtvá vlašťovka.“

Přichází k nám domovník. Nahlíží do výtahu a sousedce oponuje:

„Zapomeňte na vlašťovku. To je smrad, že by se tam musel rozkládat minimálně mrtvej čáp. To spíš vypadá na průsak kanalizace do výtahové šachty. Volám havárku.“

Nenápadně se z chodby vytrácím. S Monikou stojíme za dveřmi a čekáme, až se venku situace uklidní a na chodbě nikdo není. Z Pegase nůžkami odstříháváme montérky a po kouskách je splachujeme do záchodu. Zbavujeme se tak důkazů, kdyby k nám vtrhla policie s protichemickou jednotkou. Svlékám se do naha a snažím se našeho pejsánka narvat do vany. Na podlaze je lino, a po tom mu kloužou packy. Asi po hodině prohrává a je uvnitř. Kupodivu jen co na něj dopadají první kapky ze sprchy, ztuhne. Stojí a smutně kouká na otvor, kudy z vany voda odtéká. V jeho představách je to asi vchod do psiho pekla, a když se pohne, ta hrozná věc, co po něm teče, ho tam vtáhne.

A tak ho krásně vymydlíme a osprchujeme. Když vodu vypneme a pomůžeme mu z jeho smrtelného lože, započne katastrofa. Pegas skočí doprostřed chodby a oklepe se. Na chodbě to rázem vypadá, jak kdyby se tu rozháněla demonstrace vodním dělem. Monika přináší koš s ručníky a poskakujícího Pegase dosuší.

V neděli večer ho odvážíme zpátky do jeho domova. Občas si ho brát budeme, ale na trvalé usídlení v bytě to fakt není.

Ale to, že s námi nebyl každý den, znamenalo, že mu to musíme vynahradit o dovolené. Alespoň podle Moniky. A tak jsme v létě vyrazili ve třech. Já, ona a dinosaurus.

Když jsem jezdil na dovolené sám, nebo s nějakým jen momentálním děvčetem, nebyla příprava složitá. Já si vzal spacák, trochu peněz a rum. Když měla být dovolená exkluzivnější, vzal jsem i stan. Děvče si samozřejmě připravilo nepřiměřeně velkou tašku. Já nic nenamítal,

v noci před výjezdem nenápadně vyházel z jejího nesmyslného zavazadla zbytečnosti a nahradil je rumem a šiškou salámu.

Se stálou slečnou, která u vás již bydlí, to takto nejde. Ráno před výjezdem byl na chodbě spakován snad celý byt. Udivilo mě, že jsem přes noc nebyl zabalen do nějaké tašky i já. Na našeho fiátka jsem měl udělanou zahrádku na zavazadla. Když vezmu, že střecha auta byla dlouhá asi metr a dvě třetiny se z ní otevíralo, moc místa na zahrádku nezbývalo. Co nešlo dát na plochu, vršilo se do výšky. Pohledově sice naložený vůz vypadal podivně, jako by mu na střeše stál tlustý trpaslík, ale zavazadla byla k zahrádce pevně přikurtována. Vzadu byl Pegas a mezi ním a námi byla zdvihací mříž. Ne, že bychom se bály že nás sežere, ale bylo potřeba alespoň trochu se oddělit od jeho slin s konzistencí chemoprenu. Není příjemné vystoupit u benzinové pumpy, udělat pár kroků a vrátit se pozadu zpět jak na gumovém lanu. Protože bylo léto a horko, střechu jsme měli otevřenou a tak měl náš dinosauřík hlavu vystrčenou ven. Alespoň mu vítr odfoukával sliny. Cesta pokračovala příjemně až do Prahy. Při průjezdu jedné obzvlášť vydařené ulice co se týká velikosti dlažby, zvané kočičí hlavy, se naskytl první problém. Naše zahrádka se utrhlá od střechy a odpadla i se zavazadly. Naštěstí jen kousek za naše autíčko, naneštěstí před nějakého nerváka s obrovským autem. Navíc ještě cizince. A ještě navíc akurátního Němce. Vyskočil ven z auta a začal chrlit spousty slov, kterým jsme nerozuměli.

„Vypusť Pegase.“ Šťouchnu nenápadně do Moniky.

„Myslíš, že když je německá doga, tak mu bude rozumět?“ Šeptá.

„Nemysli a poušťěj!“ Rozkazuju už na plnou hubu.

Náš mazlíček vyskočí z auta a Němec zbledne. Doted' si byl jistý převahou. Ekonomickou i fyzickou. Nyní zjišťuje, že peníze investované do posiloven byly vyhozeny oknem. Stojí tváří v tvář puntíkatému kříženci mrože a koně.

„Haf.“ Udělá Pegas a přitom na frajera hodí slinu jak tropickou liánu. Ten se zděsí, nasedá do svého auta a s kvílením pneumatik opouští bojiště. Myslím, že jeho národ spěje k zániku. Když se německý občan bojí německé dogy, je to, jako by se český občan bál české buchy. Totální selhání.

Sice jsme jeden problém vyřešili – mezinárodní konflikt, ale je tu druhý, ještě větší. Kam se zavazadly. Zahrádka je po pádu

pochroumaná. Navíc ji ještě trochu nabořil ten Germán. Sundáváme z ní tašky, spacáky a stan. Něco dáváme na podlahu u spolujezdce. Když se zavazadla dostanou do výšky sedáku, přestávám vršit. Spacáky vybaluji a dělám z nich úhledné čtverečky. Ty dávám na ten sedák. Stan dáváme dozadu k Pegasovi. Je impregnovaný a měl by slintání přežít. Největší problém je umístit obrovský prádelní hrnec, v kterém se bude vařit potrava pro našeho pejska. Nakonec ho přivazuji ke konstrukci otevřené střechy a jen doufám, že nevjedeme do nějaké dešťové přeháňky. Nežli bych hrnec odmontoval a střechu zavřel, naplní se auto vodou a všechny věci se nám utopí.

„Uvědomuješ si, že jsi udělal chybu?“ Vychrlí na mě Monika podivný dotaz.

Uvědomuji. Chybou bylo, že jsem si našel dívku s přerostlou slintající příšerou. Ale říci to nahlas odvahy nemám. Vidím hrůzu v očích toho Němce. Kdyby Pegas přehodnotil priority a zafixoval by si mě jako nepřítele, mohl by mě sprovodit ze světa. Zalehnout, nebo utopit uslintáním.

„Určitě uvědomuji“, souhlasím „jenom mi napověz jakou.“

„Zpackal si nosič a tvoji vinou je v autě málo místa.“ Upřesňuje mé provinění.

„A za to mě tu necháš?“ Přicházím na jedinou možnost trestu. To, že bych běžel za autem, nepřichází v úvahu. Naplánovali jsme si cíl cesty na východním Slovensku, u příbuzných Moniky. To je přibližně devět set kilometrů tam a to samé zpátky. Sice nejsem ani líný, ani obézní, ale na běhání prostě vlohy nemám.

„Nenechám“, usměje se na mě mile „ale řídit budu já a ty budeš sedět vedle.“

Sedám si na sedadlo spolujezdce a zjišťuji, že spacáky pode mnou jsou sice příjemně měkké, ale bohužel mi kvůli nim kouká půl hlavy nad střechu auta. Místo na nohy zabírají tašky a tak je mám na přístrojové desce. Všechny tyto nevýhody nebyly nic proti té poslední. Hlava nad střechu nekoukala jenom mně, ale i Pegasovi. Sice si mohl lehnout a spát, ale to se mu evidentně nechtělo. Když jsme jeli po silnicích mezi městy, bylo to v pohodě. Problém nastal v obcích. Malá rychlost a boční vítr způsobily, že po sto kilometrech nešlo rozpoznat, jestli tak slintá pes nebo já. Na benzinových pumpách jsme vždy museli zastavit bokem od ostatních a já se běžel co nejrychleji a co nenápadněji omýt. Abych

nebyl omylem zatčen jako zoofil. Vždy jsem totiž vypadal, jako bych se po cestě s německou dogou olizoval.

První zastávka jsme udělali na Moravě. Krásný kemp, pěkná hospůdka. Po třech osvěžujících pivech jsem dostal jeden ze svých vynikajících sportovních nápadů. Nasadil jsem si kolečkové brusle, vzal našeho slintajícího miláčka za vodítko a na parkovišti před obdivnými pohledy návštěvníků předváděl harmonii pohybu sportsmena a zvířete. Parkoviště bylo hladké a dlouhé, rychlost oslňující. Diváci jásali, ženy omdlévaly obdivem.

Na tomto místě bych chtěl apelovat na ty kretény, co konstruuji sportovní nářadí. Když blbá příroda bez vysokoškolského vzdělání dokáže sestrojít psa, který je schopen na konci rovné dráhy zatočit, mohli by to zvládnout i návrháři kolečkových bruslí. Možná již ve svých kancelářích, v počítačích, taková řešení mají, v praxi je však nedokáží aplikovat. Jejich neschopnost a debilita ohrožily moji životnost a přivodili mi deformaci ksichtu a ohoblování ruky a nohy.

Řečeno prostými slovy, pes zatočil v pohodě do pravého úhlu. Já vynikající atlet, s postřehem horského orla, také. Kreténský brusle ne. Psímu miláčkovi se nestalo nic. Mě zbrzdil na nulovou rychlost sloup místního osvětlení. Kovový. Obličej podlehl síle oceli. Nos se rapidně zvětšil, pravé oko v stejném poměru zmenšilo. Pravá noha chtěla duchapřítomně odkopnout překážku z cesty, ale ač mistrně vytrénována, kovů též podlehla. Koleno změnilo tvar kloubu z oblého tvaru na placatý. A pravá ruka elegantně držící tažné zvíře, zahleděna do své elegance, zapomněla pustit vodítko a byla popotažena z ramene. Situaci jsem glosoval vtipným a pravdivým „AU“ Ne takto strohým a suchým, nýbrž hodinu trvajícím a barvitým. Umlčeli mě až na pohotovosti obvázáním hlavy i s ústy.

Další zastávka byla až za hranicemi, na Slovensku. Nechtěná. Již po cestě jsme si všimli, že fronty u benzínových stanic se neustále zvětšují. Přičítali jsme to času dovolených a spěchem lidí za cestami. Když jsme již úplně bez paliva zastavili u pumpy za hranicemi, pochopili jsme. Benzin se zdražoval a tím pádem přestal v naší lakotné společnosti existovat. Tedy u benzinových čerpadel. Doma měl každý Čech i Slovák plnou vanu a umyvadlo drahocenného paliva. Zůstali jsme u pumpy až do večera. Policie rozehnala lakomé spoluobčany. Nás se zásahová jednotka bála. Obvázaný ze sportovní nehody jsem vypadal

jak strážce egyptské hrobky a naceněná doga jim odvahy také nepřidala. Náš miláček se cenil neustále. Miloval lidi, a čím více jich kolem něj bylo, tím více se smál.

Pán, co obsluhoval čerpací stanici, prosil policii, ať ho s námi přes noc nenechává, dostal však jen dvě rány pendrekem a hrdinná policie před námi prchla.

Když nastal klid, vytáhli jsme plynový vaříč, dali na něj prádelní hrnec s těstovinami a masem a jali se dělat našemu mazlíčkovi večeřičku. Benziňák zesinal, odběhl do budovy a za chvíli se vrátil s dvacetilitrovým kanystrem benzínu. Výsledek byl potěšující. Benzín nám dal zdarma za to, že odjedeme a on neskončí v našem hrnci, jako potrava pro zubící se bestii. Když jsme se najedli, vyrazili jsme na poslední úsek cesty. Pomalu, po klikatých silničkách jsme dojeli až na Šíravu. Okolo vodní plochy byla spousta kempů. Vybrali jsme jeden z nich. Podle Moniky prý ten nejlepší, kde je největší zábava. U brány kempu na nás zírali, jak kdyby k nim na návštěvu přijelo UFO.

„Čo to je?“ Vybafnou na nás a ukazují na Pegase.

„Pes.“ S klidem odpovíme takřka současně. Již jsme na tuto otázku zvyklí.

„A toto?“ Ukazují na mě.

To mě uráží. To že jsem trochu uslintaný, mám nohy na předním okně a hlavu ze střechy neznamená, že nejsem člověk.

„Obsluha psa.“ S klidnou tváří odpoví Monika.

Bránil bych se, ale když chci mluvit, udělá se mi u úst bublina. Přeci jen cesta okreskami byla náročná a vítr a Pegas udělali v mém obličejí trochu paseku. Oba hlídači se otočí, chvíli spolu něco řeší a přitom ukazují na mě.

„Ale zaplatit' musíte aj za toto!“ Oznamují Monice a opět ukazují na mě. Ona souhlasně pokývá hlavou a platí.

„A tá lama musí byť na vodítku.“ S mrknutím oka ještě prikazují. Jak vidno, to, že je Pegas pes, neuvěřili.

„On nikoho nekousne, je hodnej.“ Brání psa Monika.

„To vám verím, ale lamy plňujú.“ Nenechává se obměkčit.

To je vážný argument. Když se Monika podívá na mě, je těžké tvrdit, že na mě někdo neplivl. A tak smutně souhlasí, že Pegas bude přivázaný. Hledáme nějaké větší volné místo, ale kemp je docela naplněný. A tak zastavujeme na tom největším plácku, co nacházíme,

vypouštíme Pegase a já zatloukám do země kolík. Ten jsem našel u nedalekého rozestavěného hotelu. Původně to asi byl sloupek k nějakému plotu, ale na našeho dinosauříčka je tak akorát.

„Přece nebude uvázaný jako ve středověku?!“ Začíná Monika sabotovat příkaz hlídačů.

Bohužel na volno ho nechat nemůžeme. Není to čivava a těžko se dá přehlédnout. Napadá mě jiné řešení. Vyndám z kufru stopovací vodítko, dlouhé asi dvacet metrů. Na něj ho přivazujeme a jdeme si oba pro pivo. Na stavění stanu a vybalování je třeba se posilnit. U stánku si dáváme jedno na osvěžení po cestě. Nesedíme však ani patnáct minut a všímáme si, že v kempu vzniká nějaká panika. Lidé vybíhají od stanů a nesou sebou spacáky a různé vybavení. Jako by se část kempu chtěla narychlo evakuovat. Je to podivné, ale přestaneme tomu věnovat pozornost. Jsme v jiné zemi, asi tu mají nějaké místní zvyky, které prostě nechápeme. Po další čtvrthodince vidíme, jak k nám přibíhá jeden z vrátných.

„Lama sa splašila!“ Křičí už z dálky.

Jdeme s ním a snažíme se mu vysvětlit, že máme psa a ten se nám neplaší. On ale vůbec nevnímá, jen má čím dál vyděšenější výraz, když přicházíme k místu, kde je Pegas přivázaný. Není sice u kolíku, ale je stále přivázaný na konci vodítka. Když nás uvidí, radostně k nám běží. Vodítko je napnuté a on na jeho konci ve velkém půlkruhu srovnává se zemí postavené stany. Zastaví ho až obytný přívěs. Vodítko se napíná a karavan se začíná pomaličku posouvat na zakotvených nožičkách.

„Zastavte ju, alebo zborí kemp!“ Zaúpí hlídač.

„Vy jste chtěli, aby byl přivázaný.“ Brání se Monika.

Přívěs se začíná pomalu naklánět.

„Rýchlo odvážtë tú potvoru.“ Prosí.

Odvážu Pegase a on k nám radostně přiběhne. Ihned zaregistruje, že máme nového kamaráda a musí ho přivítat. Olízne ho.

„Ja som hovoril, že pľuje.“ Smutně konstatuje hlídač a odchází.

A tak může být Pegas odvázaný. Počáteční nejistota ostatních postupně opadá. První, kdo dostanou odvahu, jsou děti. Za chvíli si psa hladí a ty nejodvážnější se na něj snaží vylézt. On je spokojený, že si s ním někdo hraje. Trochu rozruchu ještě způsobíme, když vytáhneme obrovský hrnec a začneme vařit kolínka s masem. Ti, kdo bydlí nejblíže k nám, zjišťují, zda k nám nepřijede ještě parta s dalšími prapodivnými zvířaty.

Uklidňujeme je. Nikdo nepřijede, to je jen oběd pro našeho pejska. Jedna z rodinek si preventivně odvádí své dvě malé děti. S omluvou, že děcka váží méně než ten kotel žrádla a kdyby se náhodou pejsek přehlédli, mohlo by dojít k problémům. Prý by se ani tak nebáli, že by je kousl, když vidí, jakou má velkou hubu, ale neradi by čekali, až jim děti vypadnou z druhé strany psa. Po jídle se jdeme projít po kempu. Nikdo se nás už nebojí. Po celé Šíravě se již rozkřiklo, že přijeli nějací lidé s vycvičenou puntíkatou lamou. Pegas sice nemá puntíky, ale jen černé fleky, ale to nikoho nemate. Stejně nás už z dálky poznávají.

Postupně během dovolené objíždíme příbuzné Moniky. Její otec je z početné rodiny. Má asi milion bratrů, ti mají asi milion dětí a se všemi se musíme přivítat. I když někteří bydlí asi dvacet kilometrů od Šíravý, stejně už o nás slyšeli. Jsme větší atrakce než Jánošík. U každého z příbuzných si musíme dát panáčka slivovice. Takže když jedeme zpátky do kempu, střízlivý je jen Pegas. Škoda, že neumí řídit. Naštěstí v této oblasti je po večerce ožralý každý, včetně policajtů. Naopak, podezřelý by tu byl střízlivý jedinec. Byl by to člověk, co si neváží místních zvyků a nemá rád zdejší obyvatele. Dovolená probíhala skvěle, až na spaní ve stanu. V noci vždy jdeme spát skoro kulturně. Sice ožralí, ale pěkně do spacáku, do stanu. V předsíni spí pes. Ráno je vše jinak. Jsme sice stále ve spacácích, ale stan je fuč. Tedy, úplně nezmizí, jen je celý nahňoucaný pod Pegasem. Jako v bytě tapety. Opět z něj má hnízdo. To mě utvrzuje v tom, že někde hluboko v genech je Pegas dinosaur a chtěl by sedět na vejcích. Stan pokaždé ráno opět postavíme. Jak se dovolená chýlí ke konci, už ale ani nevypadá jako stan. Navíc opravdu smrdí jako dinosauří hnízdo. Před koncem dovolené však přichází problém velký. Pegas je nemocný. Nechce žrát. Z kotle kolínek si nevezme ani ždibec, i když mu je zahušťujeme třemi gulášovkami. Jestliže doga nežere, nežije. Monika je na zhroucení. Já též. Představa, že zde budu kopat hrob je šílená. To si budu muset dovolenou o měsíc prodloužit. Jdeme s ním pomalu na procházku a on se opravdu plouží, co noha nohu mine. Když procházíme okolo stánku s buřty, dostávám hlad. Jednoho si kupuji a sedám si na zem. Pegas si sedá proti mně a z tlamy se mu spouští švihadla slin.

„Tak mu ho dej,“ seřve mě Monika „vidíš, že na něj dostal chuť. Třeba je to jeho poslední jídlo!“

Buřta mu dávám a on ho polkne na jedno žvýknutí. Švihadlo slin se spustí mě. Jdu si koupit nového buřta. A situace se opakuje.

„Bud' rád, že dostal chuť k životu a koukej mu ho dát!“ Uslyším opět rozkaz.

Jedno psí mlasknutí a buřt je opět v pr... Monika jde ke stánku a kupuje dvacet buřtů. Dává je před teoreticky umírající dogu a ta je během půl minuty vyluxuje.

„Víš jak je to tady předražený?!“ Zkousím apelovat na její spořivost.

„Vím,“ odsekne „tak ne, že budeš utrácet za nějaké mlsnosti.“

Dělám uraženého a jdu si natruc koupit buřta. Mám hlad jak dog. Vlastně ta už asi hlad nemá, když sežrala moje buřty, plus prožrala polovinu úspor na dovolenou. K buřtu si kupuji půl bochníku chleba. Abychom měli peníze alespoň na cestu zpátky. Ukusuji z buřtíku a hodně ho zajídám chlebem, abych se zasytil. Pegas sedí proti mně a zase slintá. Něco mě napadne. Vezmu malý kousek buřta, napěchuji ho do velkého kusu chleba a dávám to Pegasovi. Nejdříve to vypadá, že bude na jedno polknutí opět vše zlikvidováno. Ale tu čoklík ztuhne a začne pomalu přežvykovat, jak nějaká kráva. Žvýká a žvýká, a po chvíli vyplivne všechn chleba. Buř je samozřejmě v něm.

„Houby nemocnej,“ dochází mi to, „přežranej je hajzl!“

„A čím by se přežral?“ Oponuje Monika. „Buřty měl až teď.“

To je mi také záhadou. Jdeme zpátky ke stanu, ale i když odpočíváme, jeden z nás neustále Pegase sleduje. Kotel s kolínky jsme nasypali rybám. Abychom zjistili, kde se nám ten hajzlík přiživuje. Až do večera se nic neděje. Není divu, kdybych sežral dvaadvacet buřtů, také nechodím někam hodovat. Nastává večer a kempem se rozléhá hlahol. Rekreatanti popíjejí a rodinky večerí u stanů. Pegas se pomalu zvedá a odchází. Nenápadně ho sledujeme. Jde šouravým krokem k jednomu ze stanů a tam něco vyžírá z misky. Normálně bych běžel zachraňovat průšvih a omluvit se lidem za sežraný proviant. Ale ti, kterým to v misce patří, sedí klidně před stanem a dívají se, jak Pegas hoduje. Ten dojí a pomalu jde dál. Zastaví se u dalšího stanu a situace se opakuje. Žere a potom pomalu přechází k obytnému přívěsu. A tam to samé. Takto, asi s třiceti zastávkami, obejde celý kemp. Jak jdeme za ním, zjišťujeme, že v miskách jsou zbytky od večerí. Většinou z grilovaných kuřat a tak podobně. Tak je to jasné. Oni nám ho tu přežirají a my do něj ještě ládujeme buřty. Ještě, že už nám dovolená končí.

Při zpáteční cestě si chce Monika koupit nějaký suvenýr z naší dovolené. Divím se, že po rozežranosti jejího mazlíčka máme ještě nějaké peníze. A ještě více se divím, když mě táhne do zlatnictví. Prý je to tady o mnohem lacinější nežli u nás a nemůžeme udělat nic rozumnějšího, než toho co nejvíc nakoupit. Uvnitř však zjišťuje, že ceny se od českých neliší. Sortiment ano...mají tu toho méně než u nás. Závěr dovolené mě začíná těšit. Máme peníze a nemáme je kde utratit. Zbydou nám domů a tam za ně bude pivo, rum a jiné základní potraviny. „To je chceš zpátky měnit za české?“ Nesouhlasně se ptá Monika. „Na tom strašně proděláme.“

Jdeme zpátky k autu a já usilovně přemýšlím, jak využít slovenské peníze a neprodělat na tom.

„Já mám hlad!“ Přeruší moje myšlenky Monika.

Rád jí to věřím. Z osádky našeho vozu nemá asi hlad jenom Pegas. Díky jeho rozežranosti a nyní navíc ještě zmlsanosti, jsme hladoví oba. Zastavuji na odpočívadle s restauracemi. Já mířím k benzinové stanici, koupit nějakou bagetu, Monika s Pegasem k nějaké restauraci s předzahrádkou. Na první pohled je to zařízení postavené na odčerpávání valut od západních návštěvníků. Okolo stojí mercedesy a podobné snobské vozy. Vypadá to, že moje dívka právě prožívá šílenství z hladu a jestli nezasáhnu, prožere tam se svým mazlíčkem i náš vůz. A domů půjdeme pěšky. Otáčím se a zastavuji ji.

„Tam nemůžeme!“ Varuji.

„A proč?“ Ptá se úplně hloupě.

Oponovat dívce, s kterou chodíte, že nejste milionář, je hloupé. Samozřejmě, že ona ví, že nejste milionář. A když se jednou v budoucnu přihodí, že si ji vezmete za ženu, také vám to alespoň jednou denně vyčte. Ale zase nemusí již od počátku nabít dojmu, že jste škrt. A tak se snažím odvrátit hrozbu strategicky.

„To je luxusní restaurace a nejsme na to oblečení.“ Argumentuji.

„Jako že mi to nesluší!“ Vykulí na mě oči.

Samozřejmě, že musím odpovědět, jak moc jí to sluší. Ale není to jednoduché. Oba vypadáme, jako kdybychom někde v horách, daleko od civilizace, pásly krávy. A spali s nimi v ohradě. Oděv máme sežvýkaný od toho, jak každou noc končil v Pegasově hnízdě. A že bychom zrovna voněli, také říci nejde. Týden ve stanu s dogou je prostě na oděru znát. Pegas sice jedl samá dobrá jídla od obyvatel kempu, ale

kvalita při zpracování znát opravdu nebyla. Spíš to vypadalo, jako by sežral starou pneumatiku, ta se v něm vznítla a zadem z něj odcházely zplodiny. Kdyby se mu nepovedlo každou noc stan pod sebe nahrabat, určitě by se do rána nafoukl jako balón a někam nám odletěl.

„Jsi krásná jako vždy“, chválím „ale určitě nás do takového hógofógo podniku nepustí s Pegasem.“ Zkouším se vyhnout bankrotu. „Tam určitě psi nesmí, vždyť se podívej, i venku na zahrádce mají koberec.“

Ale dnes mám prostě smůlu. Právě okolo nás prochází načančaná ženská s manželem a vede si na vodítku dva čoklíky. A samozřejmě zapadne přímo do té hloupé restaurace. A ne na zahrádku, ale přímo dovnitř.

„Aha!“ Vykřikne Monika. „A ta ozdoba si vedla co? Dva trpaslíky?! Houby, má psy a dokonce dva!“

„Ta baba sice má dva psi, ale jsou velcí asi jako Pegasova packa.“ Namítám. „Ty si dá uvnitř do kabelky a nikdo o nich nebude vědět. Kam si chceš dát malého koně, aby byl nenápadný?“

Je vidět, že je na vážkách. I když nedá na svého mazlíčka dopustit, rozdíl mezi křečkem a hrochem pozná. Ale dnes se mě asi bůh rozhodl trestat. Místo aby se Monika otočila a šla si také pro nějakou ne moc drahou bagetu, ukazuje na tu ženskou v restauraci. Přes čelní prosklenou stěnu je krásně vidět, jak k ní přichází číšník a těm jejím pidičoklíkům nese misku s vodou. Nebo možná s šampaňským...tak přesně to zase vidět není. Ale podle toho, jak je to tam všechno nazdobené, bych se ani nedivil.

„Jdeme!“ Zavelí nekompromisně Monika.

Naštěstí má tolik rozumu, že se nesnaží nacpat naše slůňátko dovnitř, ale zahýbá na zahrádku. Opět se mi zablýskne jiskřička naděje. Je sluníčko, teplo a zahrádka je plně obsazena.

„Prostě je plno“, chlácholím ji „tak si dáme bagetu. Vezmi Pegase a jdeme.“

Pegas je ale pryč. Brzy ho objevujeme. Ono je také velice těžké přehlédnout něco tak velkého mezi sedícími hosty. A už je i zřejmý důvod, proč jsme ho na chvíli přehlédly. Nestojí, ale sedí. U nějakých hostů. Sedí a hlavu má položenou na stole. Oči vykulené na chlapíka, co do sebe cpe kus masa a co hůř, z huby mu po stole vytékají sliny jak malý horský vodopád. Manželka toho chlápka to nevydrží a v nějakém

cizím jazyce volá číšníka. Ten se omlouvá, ale odtáhnout slintající kolos se neodváží. Rozhlíží se dokola a neomylně přibíhá k nám.

„Můžete si odvést tu obludu?!“ Spustí.

„Co si to dovoluujete!“, rozohní se Monika „právě vám tam dovnitř vešly dvě jiné obludy a nic jste neříkal!“

„A proč si vůbec myslíte, že ten pes je náš?!“ Přidávám se já.

Číšník něco nesrozumitelně mumlá a ukazuje si na nos.

Mezitím to ti cizí manželé nevydrží a odchází od stolu, který obsadil Pegas. Chlápek chvíli zápasí s peněženkou, co měl na stole a Pegasovi sliny ji přilepili k desce. Nakonec boj vzdává. Z peněženky bere peníze a osobní doklady a nechává ji tam. Když uvidí, že číšník je u vchodu zahrádky, zaváhá a vytahuje nějakou bankovku. Nejdříve to vypadá, že s ní půjde k němu, ale nakonec ji zlomyslně lepí k obětované peněžence.

„Máme volný stůl!“ Zvolá radostně Monika a běží k Pegasovi.

Rezignuji a sedám si k ní. Číšník sklízí talíře a skleničky ze stolu. Když vezme do ruky talíř s nedojedeným masem, náš mazlík se na něj otočí a udělá „haf“. To ho tak vyděsí, že pouští vše co má v ruce na zem. Pegas jako slušně vychovaný pejsek ze stolu nic nejí, ale ví, že ze země to má povoleno. A tak do sebe vdechne nedojedené porce.

„Nekrmte mi psa!“ Přísně okřikne číšníka Monika. Ten se celý rozklepe a s brekem zabíhá do restaurace. Po chvíli přichází jeho kolega. V ruce má sekáček, lopatku a košťátko. Je vidět, že je zkušenější. Zametá nepořádek na zemi a zručně od stolu odsekne peněženku i s bankovkou.

„Budete si přát něco k jídlu?“ Zeptá se s výrazem profesionála.

„Samozřejmě“, kývá hlavou Monika „a pejskovi vodu, aby nezáviděl.“ A rukou ukazuje na minicoklíky uvnitř.

Novému číšníkovi se rozklepe brada a s pofňukáváním mizí v kuchyni. Asi čtvrt hodiny se nic neděje. Doufám, že nás nehodlají ignorovat. To bychom si museli zajít stěžovat dovnitř, samozřejmě i s naším mazlíčkem. Ale jsou to zbytečné obavy. Ze dveří restaurace vychází číšník s kuchařem a nesou vymontovaný kuchyňský dřez plný vody. Za souhlasného pokývnutím ho necháme postavit před Pegase.

Monika si objednává jedno z nejdražších jídel, já nějaké lacinější. Prostě jsem si takto zhodnocení slovenských peněz nepředstavoval. Aby nás Pegásek stále nehypnotizoval a nevytvářel vedle stolu

nebezpečnou skluzavku, беру kousek šunky a vsouvám ji do rohlíku. Dávám mu výtvar do huby. On opět dlouho přežvykuje a asi po pěti minutách vyplivne téměř neporušený rohlík. Bez šunky. Nový číšník, který nás pozoruje z restaurace, přichází a s nezakrytým údivem se ptá: „Ono to žere jenom šunku?“

„Ne“, uklidňuji ho „šunku, řízky, steaky, grilovaná kuřata i selata...“ On vykulí oči a pomalu odchází. Po cestě se potká s tím prvním – plachým – číšníkem a tlumeně mu říká: „Jsou to převlečení milionáři!“

Musím přiznat, že jsme v této restauraci byli obslouženi skvěle. Dokonce jednoho Angličana, který seděl u vedlejšího stolu a stěžoval si na zápach, (Pegas seděl výfukem k němu), vyvedli z restaurace. Prý pro rasovou diskriminaci. Obvinili ho, že nemá rád české lidi a německé dogy.

Domů jsme již dojeli bez jakýchkoliv problémů. Asi týden nám doma trvalo, než jsme od sebe ve vaně odmáčeli slepené prádlo a poté ho vyprali. Pegasovi trvalo asi čtrnáct dní, než ho hlad donutil jíst i něco jiného než maso. A jelikož bydlel mimo byt, jeho zplodiny také nikoho netrápily. I když je pravdou, že trávení měl problematické vždy. Vzpomínám, jak jsme byli na dovolené s kamarády. Pod stany. Kamarádi samozřejmě žádné psy neměli, vše však vynahradil náš dinosauřík. Jelikož byl přátelský, mazlil se se všemi a tak jsme na konci dovolené měli všichni stejný odér. Normálně bych řekl, že takovýto stav už nejde překonat. Smrdíme všichni jako doga a to je prostě maximální stav, co jde dosáhnout. Ale mýlil jsem se. Při zpáteční cestě jsem i při otevřených oknech a střeše začínal cítit, že běžný zápach se tak zesateronásobil. V autě řádl sirovořík kombinovaný se slzným plynem. Zastavil jsem a kontroluji vzadu Pegase. Normálně bílý s černými fleky, nyní převládá hnědá.

„Posral celý auto!“ Nevybíravě vykřiknu.

„Chudák, asi něco špatného snědl.“ Odpoví neadekvátně Monika.

„Jaký chudák“, rozčiluji se „já jsem chudák, mám všechno posraný!“

A jak jsem našťvaný, objevuje se ve mně nadlidská síla. Stojíme právě vedle rybníku a já chytám našeho podělaného dinosaura a házím ho doprostřed rybníka. Ani se za ním neohlížím a snažím se nějak vyřešit katastrofu ve voze.

„Tak, teď si pro něj ale dojdeš, hajzle!“ Zaslechnu Moniku

Nechápu, proč bych měl za ním skákat do rybníka. Sice se děsí vody, ale plavat umí. Jak ho znám, už je na břehu, co nejdál od vody. Alespoň se umyl. Otočím se a nestačím se divit. Pegas stojí uprostřed rybníku. Kouká mu hlava, ocas a kousek zad. Stojí a ani se nehne.

„Myslíš, že zkameněl?“ Ptám se Moniky. Jiné vysvětlení mě nenapadá. „Nevím co mu je, ale okamžitě ho přiveď!“ Stoupá jí hlas. „A běda ti, jestli bude rozbítej!“

Svléknu se a vcházím do vody. Zpočátku je vše normální, ale po chvíli se mi jde hůř a hůř. Voda okolo se barví na černo. Je to jasné, v rybníku je asi dvacet centimetrů vody a metr bahna. Dojdu k Pegasovi a pomalu se s ním probíjím ke břehu. Když dojdeme ke vstupu, kde jsou kameny, a není bahno, celého ho omývám. Když se špína usadí, omývám vodou i vnitřek auta. Nasedáme a odjíždíme. V autě už není cítit tak hrozný zápach, ale kombinace bažince a trusu je stejně protivná. Počítám, že večer budu mít zánět spojivek, z toho, jak mě pálí oči.

Pegase jsme měli u jejího otce až do jeho smrti. Bohužel, jak jsem zjistil, tato obrovská plemena se zpravidla vysokého věku nedožívají. Ale je pravda, že i za ten zkrácený život dokážou své páníčky opravdu zabavit. Kolikrát až do stavu totálního nervového zhroucení. Doga je pes, co se velice rád mazlí, nejraději na vašem klíně. Když si na vás sedne něco tak velkého, uděláte cokoliv, abyste přežili. Třeba se i mazlíte. A také se nemusíte bát, že byste trpěli obezitou. Zaručuji, že doma nebudete mít ani gram přebytečného jídla.